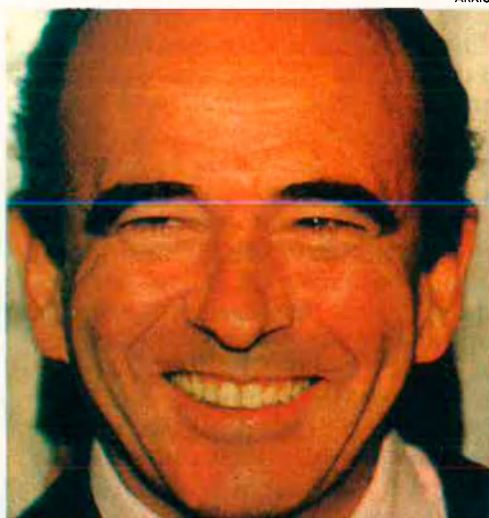

Amedo i els cavallers

"Una cosa és la reforma de les pensions i una altra que Amedo i Domínguez –transformats per alguns analistes en cavallers de la cort artúrica– cantin l'antologia de la sarsuela des que no reben els diners que rebien. Qui estava en condició de deixar de pagar era Belloch i per això Jerónimo Saavedra va dir que 'substituir González per Belloch a la Presidència del Govern donaria una imatge de país immersit en la corrupció i necessitat de Codi Penal."

ARXIU

Emilio Botín.

Dilluns, 20. Si un banquer tan cautelós com Emilio Botín diu que li agrada el programa econòmic del PP deu ser que el PP té programa econòmic. En coincidència, Marcelino Camacho diu que el felipisme-pujolisme ha entrat en un coma irreversible. En tot cas, Camacho no felicita el PP pel seu programa econòmic: és a dir, una cosa és la reforma de les pensions i una altra que Amedo i Domínguez –transformats per alguns analistes en cavallers de la cort artúrica– cantin l'antologia de la sarsuela des que no reben els diners que rebien. Qui estava en condició de deixar de pagar era Belloch i per això Jerónimo Saavedra –ministre d'Administració Pública i membre de l'executiva socialista– va dir ahir una frase de l'antologia del venerable: "Substituir González per Belloch a la Presidència del Govern donaria una imatge de país immersit en la corrupció i necessitat de Codi Penal".

Dimarts, 21. Acabàvem de sopar en un dels meus restaurants predilectes i vàrem marxar sense postres, de cap al bar, de tan pestífer que era el perfum de la parella que havia arribat a la taula immediata. Havíem menjat un plat deliciós de tres pastes i el *carpaccio* de la casa, amb un bon cava i les melodies amb *swing* del pianista. De sobte, va arribar una parella indefinida: ell, de més edat; ella, més lletja que bonica. Ell s'havia dutxat amb algun perfum dels que incrementen la virilitat i destrueixen l'olfacte d'un gos de caça; ella fins i tot portava l'abric –pells d'imitació, però amb pretensions– ruixat amb algun

RAFA GIL

Marcelino Camacho.

spray gegantí d'un perfum espès que feia girar la cara. Fins ara m'havia vist incomodat als restaurants per la gent que parla massa fort, pels nens i les nenes, pels executius amb telèfon cel·lular, pels cambrers maleducats o incompetents i per la factura desorbitada, però encara no havia patit per culpa d'un perfum excessiu. L'agressió era insostenible i ja no era hora de demanar un canvi de taula. Marxàrem, derrotats. La parella del costat anava lligant, disposada a una nit de luxúria al llit, amb l'incentiu de l'olfacte. Eren els perfums perversos de Baudelaire convertits en indústria, com qui diu, en pinso.

Dimecres, 22. "Com sempre, haurem d'imitar els americans després de fer-ne la crítica nit i dia". M'ho deia amb compunció, pensant potser que jo em faria còmplice del seu antiamericanisme d'ahir i a la vegada del seu proamericanisme d'avui. És propi de molta gent d'esquerres: si mai reconeixen cap error, hi afegeixen una clàusula no escrita donant per fet que fins i tot els qui tenien raó quan ells anaven errats en realitat no tenien dret a tenir raó. Li demano si em parla de les quotes audiovisuals que els francesos reclamen per protegir Europa de Hollywood. "No, això estaria bé. No. Em referia al finançament dels partits polítics. Aquí no ens en sortim, ni a Europa. Mira l'escàndol Balladur o les eleccions anticipades a Bèlgica, per mor de les irregularitats de finançament dels partits. Aquí, el jutge Barbero demana el suplicatori d'Alfonso Guerra, per FILESA. Els socialistes diuen que Guerra no tingué mai res a veu-

---

lers de la taula rodona

RAFA GIL

Alfonso Guerra.

re amb els diners de les campanyes electorals. Malament haurien anat les campanyes del PSOE, si Guerra no hagués sabut res dels diners. És igual. Els escàndols per causa del finançament dels partits erosionen la democràcia, inciten a la corrupció i generen una crisi de confiança. Imitem el sistema americà!" Ha sortit del bar amb vehemència, sense ni tan sols donar-me temps de demanar-li com és el sistema americà. Constató que ha deixat sense pagar una cervesa d'importació i una ració de patates *bravas*.

Dijous, 23. Llegeixo que cada dia els contribuents espanyols compren 6.884.558 diaris i a la vegada 6.415.000 unitats de paper higiènic. També compren 10 milions de paquets de tabac i 8.014.933 paquets de xiclet. És possible que les estadístiques siguin una de les malalties del nostre temps, però gairebé sempre ens ensenyen alguna cosa, per analogia o per excés. Sobretot, si considerem que cada dia només comprem, entre tots, un total irrisori de 361.000 llibres.

Divendres, 24. "Però sempre existirà la llarga mà de l'estat", m'ha dit un nacionalista perillosament escèptic. He suposat que parlava dels GAL, però de fet feia referència a Montserrat i a Poblet. "Ja ho veus. El Banc d'Espanya ha pagat la nova claraboia de Montserrat, magnífica, per cert. Són coses de la vida. I Borrell, ja ho veus, paga l'hosteria del monestir de Poblet. De fet, Poblet ja és propietat de l'estat. Potser ara hauríem d'aconseguir que l'estat pagui l'auditòrium del Tea-

RAFA GIL

Josep Borrell.

tre Lliure". Suposo, de tota manera, que tots els diners públics surten de les mateixes butxaques, on sempre arriba la llarga mà de l'estat, sigui central o autonòmic. **Valentí Puig**